

అమెరికాకమ్మ" కథలు

వంగూరి చిట్టెనరాజు

అమెరికావకాయ కథ

అమెరికాకమ్మ" కథ" - 25

దుష్ట శిక్షణ మరియు శిష్ట రక్షణ చెయ్యడానికే అప్పుడప్పుడు దేవుడు అవతారాలు ఎత్తి, పని కానిచ్చేసి మళ్ళీ పాల సముద్రం మీద పాము పరుపు మీద పడుకోడానికి పరిగెట్టి వెళ్ళిపోతాడని నేను చాలా సార్లు విన్నాను, కానీ అది నిజంగా ఎప్పుడూ కనలేదు, మూర్ఖుని లేదు. ఈ "మూర్ఖునుట" అనే మాట ఖచ్చితంగా తెలుగు మాటే అయిఉంటుంది. ఎందుకంటే మాట అర్థం నాకు తెలిదు. మిత్ర లాభంలోనో, మిత్ర భేదంలోనో ఉంది కాబట్టి అది తెలుగు మాటే. మిత్ర లాభం అంటే అర్థం అవుతుందిగా శివరాం గాడూ, మిత్ర భేదం అంటే వాడు ఇందాకా పిల్చి పేల్చిన ఆటంబాంబూ జ్ఞాపకం వచ్చింది. అసలు మర్చిపోతే కదా జ్ఞాపకం రావడానికి.

ఆ రోజు డిసెంబర్ 27, 2010. నా సెల్ ఫోన్ అర్థం అవుతుందిగా "మొరిగింది". మనం పరవాలేని టైములో ఉన్నప్పుడు ఫోన్ వస్తే, అది "మోగుతుంది" కానీ ఏదైనా అర్థం అవుతుంది పనిలోనో, కాలకృత్యాల టైములోనో అయితే, వెధవ ఫోను "మొరుగు" తుందన మాట. కొన్నాళ్ళు పోయాక మీద పడి కరిచే ఫోన్లు కూడా మన వాళ్ళు కనిపెడతారు. ఈ మాట వేదాలలో ఎప్పుడో రాశారుట.

ఇంతకీ అసలు సంగతి ఏమిటంటే రెండు వారాల క్రితం మా ఇంట్లో నా కొంప ములిగింది. మొదటి కారణం ఆవకాయల డిపార్ట్ మెంట్ లో జరిగింది. మా ఇంట్లో ఆవకాయలు రెండు రకాలు. మూడోది కూడా ఉంది కానీ, బ్రహ్మచారులకీ, బద్ధకస్తులకీ బజార్లో దొరికే ఆవకాయలని ఆవకాయ అనబుద్ధి నాకు వెయ్యదు. వాటిల్లో చాలా మటుకు గుజరాత్ లో తయారు చేయ బడ్డ "మెడ్రాస్ పికిల్" లేదా కాలదోషం పట్టిన.. అనగా ఎక్స్ పైర్ అయిపోయిన వాటిని "ఒకటి కొంటే రెండోది ఉచితం" పథకంలో అమ్మేవి.

రెండోది మా క్వీన్ విక్టోరియాగారు వాళ్ళమ్మతో మాట్లాడుట, ఊళ్ళో తన స్నేహితులతో అమాయకంగా మాట్లాడుతున్నట్టు నటిస్తూ వాళ్ళు ఆవకాయలు పెట్టే రహస్యాలు కనిపెట్టి విజృంభించుట, మాలతీ చందూర్ , సినినటి సూర్యకాంతం, యద్దనపూడి, వగైరాలు వ్రాసిన వివరాలు పఠించి తనదే అయిన పద్ధతి సృష్టించుకుని అనేక రకముల ఆవకాయలు పెట్టుట. దీన్ని "అమెరికావకాయ" అంటారు. ఈ మధ్య "అమెరికా వంట" అనే తెలుగు టీవీ కార్యక్రమాలు కూడా ఆవిడ చూసింది కానీ, అందులో యాంకర్లు, అమెరికా ఇల్లాళ్ళూ పట్టు చీరలు కట్టుకుని "ఫస్ట్ మో మీ హస్ బెండ్ చేత మేంగోస్ కట్ చేయించి, ముక్కల మీద సాల్ టూ, పసుపు

స్పింకిల్ చేసి ఒక సైడ్ పెట్టుకోవాలి. నెక్స్ ఏమో ఆయిల్ ఒక వైడ్ గా ఉండే యుటెన్సిల్లో పోసి, ఈ మామిడి పీసెస్ అన్నీ వేసి, గ్రోసరీ స్టోర్ లో సేల్ లో ఉన్నప్పుడు పర్చేజ్ చేసిన రెడ్ పెప్పరూ, మస్టర్డ్ సీడ్స్" అని అలా శుద్ధ తెలుగులో చెప్పుకుపోతుంటే ఆవిడకి అక్షరం ముక్క కూడా అర్థమవక, పట్టు చీర మీదే మనసు పడిన రోజులు అనేకం. ఈ వంటల కార్యక్రమంలో నాకు అసలు నచ్చని అంశం "హాస్బెండ్స్ చేత మేంకోస్ " తరిగించే భాగం. అలాటి చచ్చు ఐడియాలు ఈ టీవీ వారు ఎందుకిస్తారో నాకు చస్తే అర్థం అవదు.

మా అమెరికిచెన్లోనే ఆవకాయలు పెట్టే ఈ తతంగంలో నేను ఎన్ని సార్లు ఎన్నెన్ని రకాలుగా నాకు తెలిసిన రక రకాల ఆవకాయ పెట్టు విధములు చెప్పినా మా క్వీన్ విక్టోరియా పెడ చెవిని పెట్టడం నాకు బొత్తిగా నచ్చ లేదు. ఉదాహరణకి నాకు పచ్చావకాయ అంటే భలే ఇష్టం. దాన్నే తూర్పు ఆవకాయ అనీ, కాయావకాయ అనీ అంటారుట. మా విక్టోరియా మహారాణి కావడానికి వైజాగ్లో మహారాణి ఫేటలో పుట్టి పెరిగిన హార్డ్కోర్ తూర్పు అమ్మాయే అయినా, ఈ పచ్చవకాయ పెట్టుటలో ఒకసారి నాతో విపరీతమైన భేదాభిప్రాయం ప్రకటించి, అంతటి మహా రుచి గల ఆవకాయని నా మొహంలా పెట్టి, మామిడికాయల పరువు తీసి పారేసింది. ఎందుకంటే, "అమ్మా, మహా తల్లీ, ఈ ఆవకాయ మామూలు ఎర్ర మిరపకారంతో కాదు, పచ్చ మిరప కాయల కారంతో పెట్టాలి" అని చెప్పినా వినకుండా "నీ మొహం, మై డియర్ హాస్బెండ్నూ, మామూలు ఆవకాయలోనే పసుపు ఎక్కువ వేస్తేనే పచ్చరంగు వచ్చును " అని ఆవిడ చేసిన పదార్థాన్ని రుచి చూడడానికి కానీ, దానికి ఏ పేరు పెట్టాలో కూడా మా ఇంట్లో ఎవరికీ తెలియ లేదు. "వాట్ ఈజ్ దిస్ గార్వేజ్?" అని మా అబ్బాయి నోరు విప్పి తన అభిప్రాయం విశదీకరించే ప్రయత్నం మొదలు పెట్టగానే, కన్నతండ్రిగా వాడి ఆరోగ్యం కాపాడవలసిన గురుతర బాధ్యత నా మీద ఉంది కాబట్టి వాడి నోరు అర్థంతుగా మూసేసి, అమూల్యమైన అభిప్రాయం ఆవిడకి వినపడకుండా జాగ్రత్తపడ్డాను.

అదే ఆవకాయల డిపార్ట్మెంట్లో రెండో భాగం "ఇండియావకాయలు". అంటే మా ఇంట్లో ఎవరు ఇండియా వెళ్ళినా విమానాశ్రయంలో దిగి, దిగగానే హైదరాబాదులోనో, విజయవాడలోనో వెళ్లి విరుస్తున్న "మా వంటింట్లో తయారు చేసి ఫారిన్ పేకింగ్ చేసి ఇవ్వబడును" అనే ఆవకాయల తయారీ వ్యాపారం చేస్తున్న అమ్మలక్కలని అర్థంతుగా పిలిచేసి అనేక రకముల పచ్చళ్ళకూ, పాడులకూ ఆర్డర్ బుక్ చేసేసుకోడం. క్రిందటి సారి ఏమయ్యిందంటే, మేము ఆర్డర్ చేసిన ఆవకాయలన్నీ ఆడంగులే పెట్టినా, పేకింగు మటుకు మగంగులే చేయుదురు కావున, రోజున హాస్బెండు మానవుడు ఏ మూడులో ఉన్నాడో కానీ మూడు పొరల ప్లాస్టిక్ పేకింగు చేసి అవతల పారేసి, పైన కొంచెం దళసరి తెల్ల ప్లాస్టిక్ కూడా వేసేసి, ఘోరిగా అంటించి పారేసేంత వరకూ పకడ్బందీగానే చేశాడు. కానీ, వాటి మీద ఏది ఎర్రావకాయో, ఏది కంది పొడో వ్రాయుట మర్చిపోయాడు. పైగా అన్నీ ప్లాస్టిక్ వాసనే. సరుకంతా, నూట యాభై డాలర్లు పెట్టి అదనపు రుసుము చెల్లించి తెచ్చుకున్న మూడో సూట్ కేస్లో "అవా? అవన్నీతెలుగు పుస్తకాలు" అని సహజ నటనతో కస్టమ్స్ వాడి కన్నుగప్పి, హిండ్ బేగ్లో ఉన్న బంగారం వస్తువులకంటే అపురూపంగా పాతిక తెల్ల పేకెట్లు ఇంటికి తెచ్చుకున్నాం. ఏ పేకెట్లో ఏముందో తెలియక అన్నీ చచ్చినట్టు విప్పి, పెద్ద జాడీలలో కుక్కేసి గరాజ్లో ప్రత్యేకంగా కొన్న ఫ్రీజర్ లోనూ, రెండో రిఫ్రిజిరేటర్ లోనూ సద్దేశాం. రోజూ తినడానికి వాల్మార్ట్లో కొన్న చిన్న గ్లాసు జాడీలలో కొంత కుక్కేశాం. మా ఇంట్లో ఇటువంటి "సద్దుట", కుక్కుట" లాంటి పనులన్నీ భవదీయుడే చేయుననీ, ఇక్కడ "సద్దేశాం", "కుక్కేశాం" అనే పద ప్రయోగం ఏదో రాజశీవి కోసం చెప్పుకోబడినదనీ అనీ ముఖ్య గమనిక. మా ఇంట్లో అనేక రకముల రిఫ్రిజిరేటర్లు ఉన్న విషయం కూడా మరొక గమనిక.

అక్కడే వచ్చింది అసలు చిక్కు. తీరా అన్నం వేసుకున్నాక ఏదో మరొక రంగులో ఉండే గోంగూర పచ్చడి లాటివి తప్ప, ఇంకే ఊరగాయ వేసుకోవాలనుకున్నా పదార్థం ఏ జాడీలో ఉందో తెలియ లేదు. ఆవకాయ, మాగాయ, నిమ్మకాయ, చింత కాయ, టామేటో మొదలైనవన్నీ ఒకే రకమైన ఎరుపు రంగులో ఉన్నాయి చూడడానికి. పోనీలే మూత తీసి వాసన చూస్తే పోలే అనుకుంటే, అక్కడే నాకూ,

మా క్వీన్ విక్టోరియాకి తీవ్రమైన అభిప్రాయ బేధాలు మళ్ళీ వచ్చాయి. "ఇదిగో, ఇది టొమేటో" అని నేను అనగానే "నీ మొహం, అది ఖచ్చితంగా చింతకాయే, మాత్రం కూడా తెలీదు, అదే సుబ్యారాయుడైతేనా?" అనే వాదోపవాదాలు వచ్చాయి. ఈ "సుబ్యారాయుడు" ఆవిడకోసం నలభై ఏళ్ళ క్రితం ముప్పై ఏళ్ళు బీటు కొట్టిన తాలూకాఫీసు గుమాస్తా అని చెప్పకనే చెప్పుచుంటిని. పోనీ అన్నంలో కలుపుకుని రెండు ముద్దలు తింటే తెలుస్తుంది కదా..అనుకుంటే, ఇద్దరి అభిప్రాయాలూ రివర్స్ అయిపోయి గందర గోళం అయిపోయింది. అప్పుడేం చేశానంటే, ఒక్కొక్క జాడీ మీదా ఒక వేపు నా అభిప్రాయమూ, దానికి ఆపోజిట్ సైడ్ మా ఆవిడ అభిప్రాయమూ అడ్డం లేబిల్స్ మీద వ్రాసి అంటించాను. అప్పుడే మా అబ్బాయి వెధవ మళ్ళీ రంగ ప్రవేశం చేశాడు, "యు గాట్ ఆల్ దిస్ గార్బేజ్ ఫం ఇండియా" అనుకుంటూనూ.

కానీ మా అమెరికన్ పిల్లలందరికీ, మా పిల్లలలాగే మన ఊరగాయలంటే చాలా ఇష్టం కాబట్టి, నిమ్మ కాయ కలిపేసుకున్న పాస్తా అనే పదార్థం తింటూ "వావ్, దిస్ థింగ్ ఈజ్ గ్రేట్" అనీ "కంగ్ ఫూ యాంగ్" అనే చైనా వారి జిగట పదార్థంలో పచ్చావకాయ కలుపుకుని "వావ్. దిస్ ఈజ్ బేట్ అఫ్ ది వరల్డ్" అంటూనూ లొట్టలేసుకుంటూ తింటారు. మనం రెండు ముద్దలు అన్నమూ, ఆవకాయా తినగానే ఆనంద భాష్యాలు కారుస్తాం. అదే గుజరాతీ, పంజాబీ లాటి "అచార్" మాత్రమే తెలిసిన ఉత్తరాది వాళ్ళకి వకాయా అన్నం పెడితే మొహం అంతా ఎర్రబడిపోయి కళ్ళమ్మట నీళ్ళు పెట్టుకుని భోరుమని ఏడుస్తారు. అదే అమెరికా తెల్ల దొరకో, ఒబామాకో, చైనా వాడికో రెండు ముద్దలు తినిపించగానే, హాస్పిటల్ లో యమర్తన్నీకో, డైరెక్ట్ గా స్వర్గానికో, నరకానికో పోయి అక్కడ ఏడిచి చస్తారు, లేదా చచ్చి ఏడుస్తారు.

మా వాడు రంగప్రవేశం చేసిన తరవాత పద్నాలుగో జాడీ తీసి "ఈజ్ దిస్ నిమ్మకాయ్ ఆర్ టొమేటో ఆవకాయ్" అని అడిగి, ఒక చెంచాడు పాస్తా తిని, "నో దిస్ ఈజ్ డెఫినెట్లీ ఎర్రావక్కాయ్" అని మూడో అభిప్రాయం చెప్పగానే, వాడి చేతిలో మరొక ఖాళీ అడ్డం లేబిల్ ఇచ్చి, నీకు కావలసిన పేరు రాసుకుని అంటించుకో వెధవా అని సమస్య మొత్తం పరిష్కారం చేశాను. ఎంతయిన బ్రిలియంట్ ఫెలోని కదా!

సరిగ్గా ఆ సమయంలోనే ఫోన్ "మొరిగింది". "ఈ స్టోను ఎక్కడో విన్నట్టుగా ఉందే" అని "ఎవరూ?" అన్నాను, బుర్ర గోక్కుంటూ.

"నేనేరా, సర్ సీవీ" అనగానే నా ట్యూబ్ లైట్ రఫీమని వెలిగి "ఒరేయ్ ఎక్కడున్నావురా?" అని నేనూ "మొరిగాను" శివరాంతో.

సర్. సీ. వీ. రామన్ లా నోబెల్ బహుమానం తెచ్చుకునేంత బ్రిలియంట్ ఫెలో ఇలా కథలు రాసుకుంటూ సర్వనాశనం అయిపోయాడని నా గురించి వాపోతూ ఉండే వాళ్ళు మా బంధువులలో చాలా మందే ఉన్నా, ఈ చరాచర ప్రపంచంలో శివరాం ఒక్కడే నన్ను సర్, సీవీ అని పిలిచేవాడు. వాడూ, నేనూ కొన్నాళ్ళు బిజినెస్ లో భాగస్వాములం. తరవాత నేను నానా అవస్థలూ పడవలసిన పాతికేళ్ళ నా ఇంజనీరింగ్ వస్తువుల తయారీ బిజినెస్ నుంచి కొంచెం సన్యాసం పుచ్చుకుని, ఏదో సంసారపక్షంగా ఉన్న వ్యాపారం చేసుకుంటున్నాను. ఎంతయినా ఆవకాయలు పెట్టుకోడానికీ, దానికి కావల్సిన తైలం కొనుక్కోవడానికీ తైలం కావాలి కదా!

మా ఇద్దరి మధ్య మాటా, ఈ మాటా జరుగుతూ ఉండగా, వాడు హఠాత్తుగా "ఏరా, మొన్నేదో ఇంటర్నెట్ చూస్తుంటే నీ అమెరికా"కాకమ్మ" కథలు" కనపడ్డాయి. కొన్ని చదివాను కానీ, నా మొహంలా ఉన్నాయి" అన్నాడు మొహమ్మాటం లేకుండా శివరాం.

"అదేమీట్రా, అలా అంటావ్?" అన్నాను నా అహం దెబ్బ తిని.

"అదేరా వెధవాయ్ , ఏదో కాకమ్మ కథలంటే, కాకినాడ కథలో, అమెరికాకులం కథలో అనుకున్నాను. ఎటూ కాకుండా ఏడిశాయ్. అసలు నీకున్న కమర్షియల్ అనుభవం ఏ కథలోనూ లేదేరా? అయాం డిజెప్పాయింటెడ్ " నిట్టూర్పాడు నా చిన్న నాటి ఆప్త మిత్రుడు. వాడికి ఆశాభంగం కలిగించడం మా చిన్నప్పటినుంచీ ఎప్పుడూ జరగ లేదు. ఇప్పుడు మటుకు ఎందుకూ?

అందుకే అనాలోచితంగా "సరేలే, అమెరికాకమ్మాఖరి కథ" రాసేసి "అమెరికమర్షియల్ కామెడీ" మొదలు పెడతాను ఈ కొత్త సంవత్సరంలో" అని వాడికి వాగ్దానం చేశాను.

వాగ్దానం అంటే చేసేశాను కానీ, పంథాలో కథలు రాయాలంటే ఆయన అనుమతి కావాలి కదా, "చూద్దాం" అనుకుని వెంటనే కౌముది సంపాదకులకి ఫోన్ చేశాను.

"ఏమిటీ, అలా మొరుగుతున్నారా?" అనకుండా ఆయన ఎప్పటిలాగా గౌరవంగా మాట్లాడగానే "అయ్యా, వచ్చే నెలనుంచీ పాత సీసాలో కొత్త సారా పోస్తాను, మీ అనుమతి కోసం ఫోన్ చేస్తున్నాను" అని అని నా ప్లేటు మార్పిడి పథకం వివరించాను.

"మీకేమిటి సార్ , మీరు ఏది రాసినా ఆవకాయ లాగా, మాగాయ లాగా, చింతకాయ లాగా రుచిగానే ఉంటుందిగా" అని ఆయన అనగానే నా గుండె గుభేలు మంది.

"ఊరగాయల పేర్లన్నీ ఇప్పుడెందుకు సార్ ?" అన్నాను ఇబ్బందిగా..

"ఏమిటీ, మళ్ళీ ఏదైనా కొత్త పేరు పెడుతున్నావా? జాడీ మీద నాలుగో అడ్డెస్ లేబుల్ అంటించావంటే" అని మా క్వీన్ విక్టోరియా తన చూపుడు వేలు ఆడించింది.

[Click here to share your comments on this article](#)